

Rasmus Hansen: Lige overfor den Anke angaaende Efteraarmanøvrerne, som jeg fremsatte i Aftes, udtalte den højtærede Forsvarsminister i Dag, at det var absolut nødvendigt, at Militæret ved disse Manøvrer havde Lov til at benytte Nykløver og ny tilsaaede Rugmarker i saa stor Udstrækning, som det ønskedes. Jeg kan ikke godkende Rigtigheden af den Opfattelse. Selvfølgelig tvivler jeg ikke om, at Militæret har Ret dertil, men det, mener jeg, er forkert. Jeg hævder bestemt, at ved disse Manøvrer eller ved denne — man kan sige — Legen Krig i Fredstid er det unødvendigt, at man foretager saadanne Ødelæggelser som dem, der ere skete. Man har kastet Skyttegrave op i ny tilsaaede Rugmarker. Jeg mener, at det er ganske uforsvarligt. Selv om de vedkommende faa Erstatning, er en saadan Erstatning som Regel ret lille, og det er i højeste Grad ærgerligt at se saadanne Ødelæggelser af produktivt Arbejde og Værdier. Jeg er af den Mening, at Ødelæggelserne kunne godt undgaas. Jeg vil meget henstille til den højtærede Forsvarsminister at undersøge og overveje dette Spørgsmaal.

Jeg fremdrog ogsaa i Aftes et Eksempel paa, at der undertiden bliver tilføjet Beboerne store Tab paa anden Maade, uden at det er dem muligt at faa Erstatning, og jeg beder den højtærede Formand om at lade mig sige et Par Ord derom. Jeg fremdrog et Eksempel fra min Naboby, Bjerring, hvor en Mand havde lidt et stort Tab ved at faa en Hestebesætning smittet ved Indkvartering af Regimentsheste. Nu siger den højtærede Minister i Dag, at det Spørgsmaal kender han ikke noget til og kan derfor ikke udtale sig om. Jeg maa selvfølgelig tro den højtærede Minister, naar han siger, at han ikke kender noget dertil, men saa maa det være, fordi den højtærede Ministers Hukommelse svigter ham, for den vedkommende Mand indgav først en Ansøgning til Regimentet om Erstatning og senere en Ansøgning til Forsvarsministeren, og det sidste Andragende blev afslaaet, og jeg talte selv med den højtærede Forsvarsminister om den Sag i Ejør. Jeg vil bede den højtærede Minister om at undersøge Sagen.

Formanden: Tiden for en kort Bemærkning er langt overskreden.

Ivar Berendsen: Den højtærede Konseilspræsident indledede sine Bemærkninger til mig i Formiddags med de Ord, at jeg optraadte forleden Aften med Voldsomhed, ja, at det næsten var som en Dommedagsbasun. Senere i hans Foredrag tilføjede han dog, at overfor ham personligt havde der intet været i Vejen, jeg var optraadt ikke alene korrekt, men endog venligt eller villigt — jeg husker ikke Udtrykket. Jeg takker den højtærede Konseilspræsident for den Udtalelse; jeg er ham taknemmelig for den. Det er nemlig efter min Mening, som det skal være, og jeg er mig bevidst, at jeg befalder mig netop paa, at ærede Medlemmer og de ærede Ministre kunne føle, at naar noget ligger mig paa Hjerte, viger jeg ikke tilbage for at bruge stærke Udtryk, men naar jeg ikke udæskes, er det heller aldrig min Mening at anfælde personlig. Jeg begynder med denne Bemærkning, fordi der senere samme Aften foregik et Replikskifte mellem det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) og mig, hvor det syntes, at jeg gik udenfor denne min egen Regel, idet jeg unægtelig ikke blot med Voldsomhed, men ogsaa med nogen Personlighed rettede nogle Ord til det ærede Medlem i Anledning af, at jeg havde det Indtryk, at hans Gengivelse af mine Ord, som jeg endnu i dette Øjeblik ikke kan anerkende som korrekt, vanskeligt kunde være fremkommen uden Skyld fra det ærede Medlems Side ogsaa personlig. Jeg synes ikke, det gør noget, at man i en Debat faar at vide, at jeg hører til dem, der ønske, at man skal bekæmpe det, jeg mener, men ikke det, man tillægger mig. Imidlertid har det ærede Medlem fra Sæby senere sagt til mig i en Samtale, at det ikke var hans Mening at ville fremsætte mine Ord anderledes, end han troede, at jeg havde ment dem, og i saa Tilfælde har jeg ingen Grund til at fastholde de kraftige personlige Ord, som han tog mig ilde op. Men det bør vise ikke alene det ærede Medlem, men i det hele taget ærede Medlemmer, at der skal i Debatten vises nogen Varsomhed med at gengive Kollegers Ord, idet det ikke er det, som man mener, at en Modstander mener, der skal bekæmpes, men det, han virkelig mener.